

EN OMA NAM HAAR PETJE AF....

door: Margot Alvarez

Het was op een regenachtige avond in januari. Mijn steegje zag er extra somber uit. Geen klanten, alleen maar druppels langs het raam. Van wie is eigenlijk die bewering dat regenweer hippenweer is?

Toen verschenen er als uit het niets twee vrouwen. De ene was jong, ik schat een jaar of achttien, een punkachtig type dat mij een vluchtige blik toewierp terwijl ze verder liep. De andere was een leeftijdsloze oma tussen de zeventig en de negentig, met een ondeugende oogopslag. Ondanks haar matrozenpet en haar gympen, straalde ze iets aristocratisch uit. Duidelijk een buitenlandse toeriste, maar dan eentje die haar gym schoenen met gratie droeg, er stak in elk geval een zelfstandig denkend wezen in. Ze keek me zo ondeugend aan, dat ik het niet kon laten naar haar te lonken met een handgebaar en een vette knipoog. Ze speelde het spel onmiddellijk mee, toverde haar innemendste glimlach te voorschijn en vroeg met een hoog stemmetje in het frans hoe het met me ging: "Ça va, mademoiselle?"

Ik knikte van ja en riep "bien" in de angstige hoop dat ze niet verder zou vragen, want mijn frans was met dit woord al zo goed als uitgeput. Maar ze vroeg niets meer, in plaats daarvan nam ze met een zwierig gebaar haar matrozenpet af en maakte zo'n diepe bulging dat haar neus bijna haar knieën raakte. Zo zie je maar weer, dat oud zijn een rekbaar begrip is.

Na nog een lach en een vage groet, huppelde ze naar de jongere vrouw, mogelijk haar kleindochter, die haar riep op de hoek van de steeg.

